

Josep Oliu entra en política?

written by Redacció Unilateral | 16 de gener de 2017

L'any 1986, **Josep Oliu i Creus** va entrar al Banc de Sabadell, llavors encara amb la preposició en el nom. Tretze anys després, en va assumir la presidència, que encara manté a hores d'ara. Doctorat en economia, a la **Universitat de Minnesota**, especialista en econometria, com tots els coneguts com a *minnesotos*, els veterans del banc aviat van enyorar els directius de tota la vida, i molt particularment referents com en **Francesc Monràs**, traspassat el 1977. I no pas per casualitat.

1 oficina en 84 anys

Fundat l'any 1881 per la burgesia sabadellenca, bàsicament per finançar les seves pròpies empreses, el Banc de Sabadell només va tenir un sola oficina al llarg dels seus primers 84 anys de vida. I quan va obrir la segona, ho va fer a ... Sant Cugat. També va trigar dècades en convertir-se en un banc de clients. Aquestes dades demostren el caràcter conservador, auster, que l'aterria estirar més el braç que la màniga. El procés d'expansió, quan s'inicià, es féu seguint una dinàmica de taca d'oli, res de salts al buit.

L'entrada d'Oliu a l'entitat, no va ser una pura casualitat. Ja des del 1977, qui ocupava la direcció general del Banc, era ni més ni menys que el seu propi pare, **Joan Oliu i Pich**, que hi treballava des del 1939. Oliu i Pich no formava part de les famílies fundadores, sinó que va ser contractat com a directiu. Sota la seva direcció, el Banc Sabadell va promoure l'activitat exportadora i es va vincular a la vida econòmica i social del conjunt de Catalunya, a mesura que anava eixamplant la xarxa d'oficines, a un ritme, però, increïblement lent per als estàndards posteriors. Amb tot, la seva activitat empresarial i també social i benèfica van fer que la Generalitat, l'any 1991, li concedís la Creu de Sant Jordi.

Poc després, el seu fill Josep, el substituiria com a primer executiu de l'entitat, tot i que encara va haver de cohabitar amb representants d'alguna de les famílies fundadores, com Joan Corominas, besnét d'un d'ells, que n'ocupà la Presidència fins al 1999. A partir d'aquell any, Josep Oliu, el fill de l'encarregat, com alguns l'anomenaven, va prémer l'accelerador en l'expansió del banc, sobretot a dins de l'estat espanyol, comprant altres bancs i canviant el model. En deu anys, el Banc Sabadell, ja sense preposició, detall que anunciava la seva vocació de deslocalització i doncs de globalització, havia comprat cinc bancs, entre ells l'històric Banc Atlàntic, fet que va incrementar significativament la seva dimensió i convertir-se ja en un grup bancari rellevant. El 2001 ja havia sortit a Borsa i el 2004 entra en el selectiu de l'IBEX 35. D'aquesta manera assolía una presència entre l'elit empresarial espanyola. Però l'expansió no ha deixat de continuar en els darrers anys, adquirint més entitats tant catalanes com espanyoles, entre elles l'Urquijo, el Guipuzcoano, Banc CAM, Caixa Penedès. I també amb una creixent presència internacional, per exemple a Mèxic.

Un banc “fonamentalment espanyol”

Amb Josep Oliu, doncs, el grup Sabadell s'ha convertit en un actor destacat del panorama financer espanyol. I ell mateix, en un dels financers més escoltats. En aquest sentit, no ha pogut evitar haver de posicionar-se sobre l'evolució de la situació política a Catalunya en els darrers anys. I en aquest sentit, ja el 2015, en una conferència pronunciada a Valladolid, va declarar que el Banc Sabadell era un banc *“fonamentalment espanyol”* i apostava per una *“sortida constitucional al contenciós”*. Era una línia que reproduïa fil per randa els postulats del conegut lobby empresarial del **Pont Aeri**, del qual Oliu és un dels seus membres més destacats. L'allunyament envers les tesis independentistes era ben evident. També cal tenir en compte la incorporació de directius, com és el cas del periodista **Ramon Rovira**, que en

la seva etapa anterior a Televisió de Catalunya, com a director del programa de debat polític Àgora (2002-2007), va donar molta veu als impulsors del nou partit **Ciudadanos**, constituït el 2005. Quan Rovira s'incorporà al grup Sabadell, ho feu com a Director de Comunicació i Relacions Institucionals.

Molt més recentment, les portes giratòries han atret al grup bancari, el polític socialista **Maurici Lucena**, que abans de ser diputat al Parlament de Catalunya (2012-2015), havia estat un estret col·laborador de **Carme Chacón**, quan aquesta era Ministre de Defensa.

A l'aixopluc de la UE

Però sense cap mena de dubte, les darreres declaracions que ha pronunciat Oliu, són les que han aixecat una polseguera més gran. Concretament, divendres passat, va afirmar que si es donés un risc polític, l'entitat podria traslladar la seva seu social per tal d'estar a l'aixopluc de la UE. Afegint, a més, que per aprovar aquesta decisió no caldria l'aprovació de la Junta General d'Accionistes.

Les paraules d'Oliu demostren sense cap gènere de dubtes, un canvi en la percepció de l'evolució política, i deixa entreveure que considera que la independència, és cada cop més probable. Lluny, però de mantenir-se neutral, Oliu s'apunta a la tesi espanyolista que la Independència de Catalunya suposarà la seva sortida de la UE, extrem aquest, no cal dir-ho, és clarament interessat. I finalment, demostra la temença que la seva proposta de canvi de seu social, seria ben probablement rebutjada pels accionistes, la immensa majoria dels quals continuen sent catalans, per això es planteja que la decisió només hauria de ser aprovada pels òrgans directius sense participació del principal òrgan representatiu.

Reaccions en cadena

La reacció a aquestes declaracions no s'han fet esperar.

Probablement la més contundent ha estat la de la secció sindical de la **Intersindical-CSC**, que és la segona força sindical del grup, que en un comunicat va exigir-li una rectificació i va considerar inacceptable amenaçar amb deixar sense feina els treballadors -pel canvi de seu social- si el poble (català) exercia la democràcia. El sindicat també condemnava el silenci de la resta de forces sindicals del grup, per no posicionar-se al respecte.

Per la seva banda, la plataforma **Esquerreres x la Independència**, alertava que “comença la campanya de la por contra el referèndum i la República” i cridava els treballadors a plantar cara.

Contràriament, l'economista **Xavier Sala i Martín**, fa una valoració positiva de les declaracions d'Oliu, i diu que fan un gran favor a l'independentisme. En un seguit de piulades al twitter, Sala i Martín, considera que “*si els bancs catalans passen a ser espanyols, quedarà clar que tindran accés a finançar-se al BCE i, per tant, l'argument del corralito i el cataclisme financer perden tota la credibilitat del món*”. Naturalment això serà així perquè, “*que el Sabadell posi la seu a Madrid no vol dir que s'emportin ni les sucursals, ni els caixers, ni res rellevant. Finalment, la major part del negoci del Sabadell és a Catalunya i cap banc intel·ligent pot renunciar-hi fàcilment*”. Si tot i així ho fes, Sala i Martín afirma que “*Hi ha molts bancs al món que estan disposats a agafar el negoci del Sabadell a Catalunya si l'Oliu decideix abandonar-lo*”. I conclou, “*Per tant, tothom tranquil i seguim el nostre camí. Sense voler, el Pep Oliu ens ha fet un gran favor argumental. Bona nit*”.

El vice-president Junqueras també en parla

Finalment, en una entrevista a la cadena espanyola **La Sexta**, el vice-president **Oriol Junqueras**, s'ha mostrat molt tranquil·litzador i ha dit que Oliu “*no s'ha de preocupar en absolut*”, atès que la intenció del Govern és “*garantir la*

presència dintre de la UE". Ha afegit a més que "la millor de les presències possibles és des de l'àmbit d'un estat, perquè les relacions seran directes". Per concloure que "No hi ha ningú més europeïsta que nosaltres".